ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [*ELEANOR SHARPSTON*]

SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 6. jūlijā [1]

1. Šis Briseles *hof van beroep* (Apelācijas tiesa) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz preču zīmes reģistrācijas atteikumu, un tajā ir izvirzīti jautājumi par Preču zīmju direktīvas [2] 3. panta interpretāciju.

Par Preču zīmju direktīvu

2. Preču zīmju direktīvas preambula ietver šādus apsvērumus:

"neliekas, ka pašlaik būtu vajadzīgs uzsākt dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptverošu tuvināšanu, un būs pietiekami, ja tuvināšanu ierobežos ar tām attiecīgo valstu tiesību normām, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu;

[..]

dalībvalstis ir arī tiesīgas noteikt procesuālos noteikumus attiecībā uz reģistrācijas ceļā iegūtu preču zīmju reģistrāciju, atcelšanu un spēkā neesamību; [..] tās var, piemēram, noteikt preču zīmju reģistrācijas un spēkā neesamības atzīšanas procedūru veidu [..];

[..]

mērķu, pēc kuriem tiecas tiesību aktu tuvināšana, sasniegšana prasa, lai apstākļi reģistrētas preču zīmes iegūšanai un paturēšanai visās dalībvalstīs kopumā būtu vienādi; tā kā šā iemesla dēļ vajag uzskaitīt apzīmējumu, kas var veidot preču zīmi, paraugus ar

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp).

noteikumu, ka šādi apzīmējumi spēj skaidri atšķirt viena uzņēmuma preces vai pakalpojumus no citu uzņēmumu precēm vai pakalpojumiem; [..] pamatojumi noraidījumam vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz pašu preču zīmi, piemēram, jebkādas atpazīstamības trūkums, [..] ir izsmeļoši jāuzskaita".

3. [Direktīvas] 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Nereģistrē vai piereģistrēšanas gadījumā pasludina par spēkā neesošiem:

[..]

b) preču zīmes, kam nav nekādas atšķirtspējas;

c) preču zīmes, kas sastāv tikai no apzīmējumiem vai norādēm, kuri var noderēt tirdzniecībā, lai apzīmētu preču veidu, kvalitāti, daudzumu, paredzēto nolūku, vērtību, ģeogrāfisko izcelsmi vai preču ražošanas [..] vai citas preču raksturīgas pazīmes; [..]".

4. [Direktīvas] 3. panta 3. punktā ir paredzēts:

"Preču zīmei neatsaka reģistrāciju vai nepasludina to par spēkā neesošu saskaņā ar 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu, ja pirms reģistrācijas pieteikuma datuma un turpmākajā tās lietošanā preču zīme ir ieguvusi atšķirtspēju. Ikviena dalībvalsts bez tam var paredzēt, ka šo normu piemēro arī tad, ja atšķirtspēja iegūta pēc reģistrācijas pieteikuma datuma vai pēc reģistrācijas datuma."

5. [Direktīvas] 13. pantā ir paredzēts:

"Ja pamatojums preču zīmes reģistrācijas atteikumam vai atcelšanai, vai spēkā neesamībai pastāv attiecībā tikai uz dažām precēm vai pakalpojumiem, kam šī preču zīme tikusi pieprasīta vai reģistrēta, reģistrācijas atteikums vai atcelšana, vai spēkā neesamība attiecas tikai uz šīm precēm vai pakalpojumiem."

6. Saskaņā ar direktīvu reģistrācijas procedūru nosaka dalībvalstis (šajā gadījumā ieskaitot Beniluksa valstis).

Par Beniluksa likumu par preču zīmēm

7. Saskaņā ar Beniluksa vienoto likumu par preču zīmēm (turpmāk tekstā — "*LBM*") pieteikums preču zīmes reģistrācijai ir jāiesniedz *Benelux-Merkenbureau* (Beniluksa Preču zīmju birojs, turpmāk tekstā — "*BBM*" [3]).

8. Lietas faktu rašanās laikā [4] *LBM* 6.a panta pirmās daļas a) apakšpunktā bija noteikts, ka reģistrācija ir jāatsaka, ja reģistrācijai pieteiktais apzīmējums neveido [preču] zīmi 1. panta izpratnē, "it īpaši, ja tam nav jebkādas atšķirtspējas, kā tas ir paredzēts Parīzes konvencijas 6. *quinquies* panta B daļas 2. apakšpunktā".

9. Šajā Parīzes konvencijas par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību [5] pantā, ciktāl tas attiecas uz šo lietu, paredzēts:

"B. Preču zīmēm, uz kurām attiecas šis pants, nevar atteikt reģistrāciju vai tās atzīt par spēkā neesošām, izņemot šādus gadījumus:

[..]

2) ja tām pietrūkst jebkāda atšķirīguma [nav nekādas atšķirtspējas] vai tās sastāv vienīgi no zīmēm [apzīmējumiem] vai norādēm, kuras var lietot tirdzniecībā, lai apzīmētu preču veidu, kvalitāti, daudzumu, pielietojumu, vērtību, izcelsmes vietu vai izgatavošanas laiku, vai ir kļuvušas par vispārpieņemtām ikdienas valodā vai godprātīgas un vispāratzītas tirdzniecības paražās valstī, kurā tiek pieprasīta aizsardzība."

10. *LBM* 6.a panta otrajā daļā ir paredzēts, ka preču zīmes reģistrācijas atteikumam ir jāattiecas uz visu preču zīmi veidojošo apzīmējumu, bet to var ierobežot attiecībā uz vienu vai vairākām precēm, kuru apzīmēšanai preču zīme ir paredzēta.

11. [*LBM*] 6.b panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs, kas ir saņēmis [preču] zīmes reģistrācijas atteikumu, attiecīgajā Apelācijas tiesā (Briseles *cour d'appel/hof van beroep*, Luksemburgas *cour d'appel* vai Hāgas *Gerechtshof*) var iesniegt prasības pieteikumu par to, lai tiktu izdots rīkojums par preču zīmes reģistrāciju.

3 — Preču zīmju direktīva tiek īpaši piemērota preču zīmēm, kas ir reģistrācijas vai reģistrācijas pieteikuma priekšmets Beniluksa Preču zīmju birojā — 1. pants.

4 — 6.a panta pirmā daļa vēlāk ir grozīta (spēkā no 2004. gada), un tagad tās redakcija ir daudz līdzīgāka Preču zīmju direktīvas 3. panta 1. punkta a)–d) apakšpunkta redakcijai.

5 — 1883. gada 20. marta konvencija ar grozījumiem un labojumiem.

Par Nicas nolīgumu

12. Saskaņā ar Direktīvu var reģistrēt preču vai pakalpojumu preču zīmes. Praksē preču zīmju, ar ko apzīmē preces un pakalpojumus, reģistrācijas pieteikumi attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem parasti tiek iesniegti, atsaucoties uz klasifikācijas sistēmu, kas ir noteikta Nicas Nolīgumā par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām [6], starptautiskā līgumā, ko pārvalda Pasaules intelektuālā īpašuma organizācija.

13. Šajā Nicas nolīgumā noteiktā klasifikācija ietver 45 klašu nosaukumus, kam ir pievienotas paskaidrojošas piezīmes, un preču un pakalpojumu sarakstu alfabēta kārtībā ar norādi uz klasi, kurā katra prece vai pakalpojums ir klasificēti. Klašu virsrakstā ir skaidri aprakstīts preču vai pakalpojumu, kas ir ietverti 34 preču klasēs un 11 pakalpojumu klasēs, veids. Vajadzības gadījumā paskaidrojošās piezīmēs preces vai pakalpojuma veids, kas ietverts attiecīgajā klasē, ir aprakstīts sīkāk. Saraksts alfabēta kārtībā ietver apmēram 10 000 pazīmju, kas attiecas uz precēm, un 1000 pazīmju, kas attiecas uz pakalpojumiem.

14. Oficiālos dokumentos un publikācijās, kas attiecas uz preču zīmju reģistrāciju, Nicas nolīguma dalībvalstu preču zīmju birojiem ir jāiekļauj precēm vai pakalpojumiem, kuru preču zīme ir reģistrēta, piederīgie klasifikācijas klašu numuri [7].

15. Gan Beļģija, gan Luksemburga, gan Nīderlande ir Nicas nolīguma dalībvalstis [8].

Par *Vlaamse Toeristenbond* lietu

16. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu un no šajā lietā sniegtajiem apsvērumiem izriet, ka šī lūguma pamatā ir tas, ka iesniedzējtiesa nav pārliecināta, vai agrākais lēmums lietā *Benelux-Merkenbureau/Vlaamse Toeristenbond* [9], ko pieņēmusi *Cour de justice Benelux*, ir saderīgs ar [Eiropas Kopienu] Tiesas judikatūru.

6 — 1957. gada 15. jūnija [nolīgums] ar grozījumiem un labojumiem.

7 — Nicas nolīguma 2. panta 3. punkts.

8 — Tāpat kā visas citas dalībvalstis, izņemot Kipru un Maltu (kaut gan abas faktiski izmanto Nicas klasifikāciju).

9 — 2003. gada 15. decembra Beniluksa valstu tiesas spriedums lietā A 2002/2.

17. Šajā lietā *Vlaamse Toeristenbond* lūdza reģistrēt vārdisku apzīmējumu "LANGS VLAAMSE WEGEN" attiecībā uz visām precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst Nicas nolīguma [10] 16. [11], 39. [12] un 41. [13] klasē. *BBM* atteica reģistrāciju attiecībā uz šīm trim klasēm, tāpēc ka apzīmējums saistībā ar šīm precēm un pakalpojumiem ir tikai aprakstošs un tādēļ tam nav nekādas atšķirtspējas.

18. *Vlaamse Toeristenbond* iesniedza prasību Briseles *hof van beroep* (Apelācijas tiesa), lai tiktu pieņemts rīkojums par preču zīmes reģistrāciju saistībā ar visām precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tā ir pieteikta, vai, pakārtoti, lai Apelācijas tiesa noteiktu preces un pakalpojumus, attiecībā uz kuriem apzīmējums bija jāreģistrē.

19. Apelācijas tiesa prasību daļēji apmierināja un izdeva rīkojumu *BBM* reģistrēt apzīmējumu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem divās no trim klasēm, izslēdzot noteiktas preces un pakalpojumus [14]. Tā nosprieda, ka, izvērtējot, vai preču zīme ir reģistrējama, *BBM* šis jautājums ir jāapsver ne tikai attiecībā uz visām norādītajām klasēm kopumā, bet arī attiecībā uz katru šajā klasē klasificēto preci un pakalpojumu.

20. *BBM* uzskata, ka atbilstoši *LBM* 6.b pantam Apelācijas tiesa nevarēja izdot rīkojumu par daļēju konkrēto preču vai pakalpojumu reģistrāciju, ja *BBM* reģistrāciju bija atteicis nevis īpaši attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem, bet uz visu preču vai pakalpojumu klasi. Tādēļ *BBM* šo tiesību jautājumu pārsūdzēja Beļģijas *hof van cassatie* (Kasācijas tiesa), kas lūdza *Cour de justice Benelux* sniegt prejudiciālu nolēmumu par *LBM* 6.a un 6.b panta interpretāciju.

21. *Cour de justice Benelux* noteica, ka atbilstoši šiem pantiem Beniluksa valstu apelācijas tiesu [15] jurisdikcijā bija izlemt tikai par *BBM* lēmuma atteikt zīmes reģistrāciju likumīgumu. Tas nozīmē, ka apelācijas tiesas varēja ņemt vērā tikai pamatus, uz kuriem *BBM* pamatojās vai tam bija jāpamatojas, pieņemot lēmumu. Tādējādi apelācijas tiesa nevarēja izskatīt prasījumus, kas pārsniedz

10 — *Stricto sensu*, klases drīzāk veido klasifikāciju, nevis nolīgumu, bet Tiesa parasti atsaucas uz nolīguma klasēm.

11 — "Papīrs, kartons un izstrādājumi no šiem materiāliem, kas neietilpst citās klasēs; iespiedprodukcija; grāmatu iesiešanas materiāli; fotogrāfijas; rakstāmlietas; līmes (līmvielas) kancelejas izstrādājumiem vai saimnieciskām vajadzībām; mākslinieku piederumi; otas; rakstāmmašīnas un biroja piederumi (izņemot mēbeles); plastmasas iepakojuma materiāli (kas neietilpst citās klasēs); drukas burti; drukas veidnes".

12 — "Transports; preču iesaiņošana un uzglabāšana; ceļojumu organizēšana".

13 — "Apmācība, izglītošana, izklaide, sporta un kultūras pasākumi".

14 — 2000. gada 16. maija spriedums (1998/AR/1599).

15 — Skat. iepriekš 11. punktu.

[pieņemto] lēmumu vai kas nav tikuši iesniegti *BBM*. Tādējādi *Cour de justice Benelux* noteica, ka atbilstoši *LBM* 6.a un 6.b pantam šīs apelācijas tiesas ir tiesīgas noteikt zīmju reģistrāciju attiecībā uz noteiktām precēm vai pakalpojumiem, kas ietilpst noteiktā klasē, tikai tad, ja *BBM* lēmumu ir pieņēmis par šīm precēm vai pakalpojumiem, nevis attiecībā uz klasi kopumā.

22. Pēc tam, kad tika pieņemts šis lēmums, *hof van cassatie* [16] atcēla Briseles Apelācijas tiesas lēmumu, pamatojoties uz to, ka apelācijas tiesa ir ņēmusi vērā citus faktus, nevis tos, uz kuriem pamatojās vai bija jāpamatojas *BBM*, pieņemot lēmumu.

Tiesvedība esošajā lietā

23. 2000. gada aprīlī *BVBA Management Training en Consultancy* (turpmāk tekstā — "*MT&C*") iesniedza *BBM* pieteikumu reģistrēt kā [preču] zīmi vārdisku apzīmējumu "THE KITCHEN COMPANY" [17] attiecībā uz precēm, kas atbilstoši Nicas nolīgumam ietilpst 11., 20. un 21. klasē, kā arī pakalpojumiem, kas ietilpst 37. un 42. klasē. Par katru no minētajām klasēm tika norādītas preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem ir lūgta preču zīmes aizsardzība [18].

24. *BBM* atteica preču zīmes reģistrāciju, tāpēc ka tā tikai apzīmē preču un pakalpojumu, kas minēti 11., 20., 21., 37. un 42. klasē, veidu, kvalitāti, izcelsmi vai paredzēto nolū-

16 — Kasācijas tiesas 2004. gada 3. maija spriedums lietā Nr. C.00.0472.N.

17 — Interesanti, ka ierosinātā preču zīme sastāv no vārdu salikuma angļu valodā, lai gan tās teritorijas, kurā reģistrācija ir lūgta, valsts valoda nav angļu valoda. Iesniedzējtiesa norāda: "Tādēļ ne šis vārdu salikums, ne tā sastāvdaļas kā tādas Beniluksa valstu teritorijā neattiecas uz kādu no dominējošām valodām, kurās tur sazinās vietējie klienti, kuriem šī preču zīme ir adresēta; tās arī netiek lietotas vispārizplatītā runas veidā, lai norādītu uz precēm un pakalpojumiem EK Preču zīmju direktīvas 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta mērķiem. Tomēr ir jāpieņem, ka valodu kopienās Beniluksa valstu teritorijā angļu valoda ir pietiekami pazīstama, lai mērķa patērētājs reģistrācijai pieteiktajā apzīmējumā skaidri atpazītu attiecīgos vārdus kā angļu valodas vārdus gan atsevišķi, gan salikumā arī tad, ja šī valoda netiek īpaši lietota kontekstā ar precēm un pakalpojumiem, kas attiecas uz minētajām precēm un pakalpojumiem". Šī analīze atspoguļo ģenerāladvokāta Džeikobsa [*Jacobs*] un Tiesas nostāju 2006. gada 9. marta spriedumā lietā C-421/04 *Matratzen Concord* (Krājums, I-2303. lpp.) un manos secinājumos, kas sniegti 2006. gada 30. martā lietā C-108/05 *Bovemij Verzekeringen* (2006. gada 7. septembra spriedums, Krājums, I-7605. lpp.).

18 — "11) krāsnis ar kontroles paneli, [elektriskās] plītiņas, ledusskapji, mikroviļņu krāsnis, saldētavas, dziļās sasaldēšanas kameras, tvaika katli, elektriskā panna cepšanai lielā tauku daudzumā, krāsnis, iebūvētie grili, tvaika nosūcēji, virtuves izlietnes; 20) no koka un sintētiskajiem materiāliem [izgatavotas] virtuves mēbeles, virtuves krēsli, virtuves darba virsmas, kas izgatavotas no koka, sintētiskajiem materiāliem, granīta, dabiskā akmens vai noklātas ar flīzēm; 21) virtuves piederumi, kā arī galda un virtuves trauki, kas izgatavoti no stikla, porcelāna, metāla, kas nav dārgmetāls, sintētiskajiem materiāliem un fajansa; 37) virtuves mēbeļu un iekārtu uzstādīšana un montāža, apkopes un remonta darbi; 42) konsultācijas par virtuves iekārtu izmantošanu, īpašībām un pielietojumu, plānošana un konsultācijas attiecībā uz virtuves iekārtu un iebūvējamo iekārtu uzstādīšanu, ieskaitot konsultācijas pirkuma izdarīšanas brīdī".

ku, ko attiecībā uz tiem un saistībā ar tiem nodrošina virtuves [piederumu] ražošanas uzņēmums, un tādējādi tai nav atšķirtspējas. Iesniedzējtiesa norāda, ka *BBM* nav formulējis galīgos secinājumus atsevišķi par katru no precēm vai pakalpojumiem, bet tikai ir noteicis, ka iesniegtajam apzīmējumam nav nekādas atšķirtspējas attiecībā uz visu pieteikto aizsardzību.

25. *MT&C* apstrīdēja atteikumu iesniedzējtiesā. Tā lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu un izdot rīkojumu *BBM* reģistrēt tās pieteikumu attiecībā uz 11., 20., 21., 37. un 42. klasi. Pakārtoti tā lūdza izdot rīkojumu reģistrēt apzīmējumu attiecībā uz klasēm, saistībā ar kurām iesniedzējtiesa uzskata, ka pastāv atšķirtspēja.

26. Iesniedzējtiesa nosprieda, ka attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 11., 20., 37. un 42. klasē, vārdu salikumam nav nekādas atšķirtspējas. Attiecībā uz precēm, par kurām ir lūgta aizsardzība un kas ietilpst 21. klasē, iesniedzējtiesa tomēr uzskata, ka apzīmējums ir aprakstošs, pamatojoties uz tā veidu un paredzēto nolūku, tikai attiecībā uz virtuves piederumiem. Attiecībā uz citām precēm vārdu salikums "The Kitchen Company" vidusmēra patērētāja uztverē, ņemot vērā spontānas valodnieciskas asociācijas aspektu, nenorāda, kam preces ir paredzētas. Iesniedzējtiesa secina, ka, tā kā preču zīmei nav aprakstoša rakstura, tai ir atšķirtspēja attiecībā uz šīm precēm [19].

27. *BBM* iebilst pret šādu nostāju iesniedzējtiesā. Tas apgalvo, ka tiesa nevar izskatīt *MT&C* pakārtoto lūgumu izdot rīkojumu reģistrēt apzīmējumu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem pēc tiesas uzskatiem tam ir atšķirtspēja. Tas ir tāpēc, ka *MT&C* nav īpaši lūgusi *BBM* izvērtēt reģistrāciju attiecībā tikai uz noteiktām precēm un pakalpojumiem; un saskaņā ar *Cour de justice Benelux* un Beļģijas Kasācijas tiesas spriedumiem lietā *Vlaamse Toeristenbond* valsts apelācijas tiesa nevar izskatīt jautājumus, kas neietilpst *BBM* lēmumā un kas nav iesniegti *BBM* [izvērtēšanai].

28. Iesniedzējtiesa šaubās par to, vai šī judikatūra aprobežojas ar Kopienu Tiesas spriedumu lietā *Koninklijke KPN Nederland* (saukts *Postkantoor*) [20]. Šajā lietā Tiesa nosprieda, ka, pirmkārt, preču zīmju birojam ir jāņem vērā visi nozīmīgie fakti un apstākļi pirms galīgā lēmuma pieņemšanas par to, vai preču zīme ir reģistrējama [21]; otrkārt, ka

19 — T.i., galda un virtuves trauki, kas izgatavoti no stikla, porcelāna, metāla, kas nav dārgmetāls, sintētiskajiem materiāliem un fajansa.

20 — 2004. gada 12. februāra spriedums lietā C-363/99 (*Recueil*, I-1619. lpp.).

21 — Sprieduma 36. punkts.

tiesai, kas izskata prasību par šādu lēmumu, arī ir jāņem vērā visi nozīmīgie fakti un apstākļi savas kompetences, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, īstenošanas ietvaros [22]; un, treškārt, ja preču zīmes reģistrācija tiek lūgta attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem, preču zīmju birojam ir jāpārbauda, vai uz preču zīmi nav attiecināms neviens no Preču zīmju direktīvas 3. panta 1. punktā minētajiem reģistrācijas atteikuma pamatojumiem, ņemot vērā katru no šīm precēm un pakalpojumiem, un tā var nonākt pie dažādiem secinājumiem atkarībā no [secinājumiem attiecībā uz katru no] konkrētajām precēm un pakalpojumiem [23].

29. Iesniedzējtiesa uzskata, ka no sprieduma lietā *Postkantoor* izriet, ka preču zīmju birojam ir jāpārbauda reģistrācijas pieteikums attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kuriem ir lūgta aizsardzība, un ka šī iestāde var nonākt pie dažādiem secinājumiem atkarībā no [secinājumiem attiecībā uz katru no] aplūkotajām precēm un pakalpojumiem. Ja tas tā ir, tad tas ir jānorāda pagaidu atteikuma lēmumā un galīgajā lēmumā.

30. Tā uzskata arī, ka "nozīmīgie fakti un apstākļi" var mainīties laika posmā starp brīdi, kad preču zīmju iestāde pieņem savu lēmumu, un brīdi, kad tiesa izskata prasību par šo lēmumu.

31. Šajā lietā *BBM* nav noformulējis galīgos secinājumus attiecībā uz katru atsevišķu preci un pakalpojumu. Tas vienkārši vispārēji norādījis, ka reģistrācijai iesniegtajam apzīmējumam nav nekādas atšķirtspējas.

32. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šāds vispārējs lēmums, ko ir pieņēmusi tiesa, kas izskata prasību par lēmumu, var izraisīt to, ka saskaņā ar šīs valsts tiesisko regulējumu šai tiesai nav iespējams ņemt vērā visus nozīmīgos faktus un apstākļus, kā tas ir paredzēts spriedumā lietā *Postkantoor*. Tas ir tāpēc, ka preču zīmes izvērtējumā "nozīmīgs fakts" varētu būt tas, ka attiecībā uz vienu preci nepastāv nekāds atteikuma pamatojums, turpretim attiecībā uz citām precēm, uz kurām attiecas šis pieteikums, šāds pamatojums pastāv. Ja lēmumā nav atsevišķi norādīts uz katru no precēm vai pakalpojumiem, izvērtētāja tiesa nevar īstenot savu kompetenci, ja, pirmkārt, valsts tiesiskajā regulējumā paredzēts, ka šī tiesa var spriest tikai par to, par ko spriedusi preču zīmju iestāde, un tikai par tās lēmumu, un, otrkārt, nedz reģistrācijas pieteikums, nedz arī lēmums neattiecas uz atsevišķām precēm un pakalpojumiem.

22 — Turpat.

23 — Sprieduma 73. punkts.

33. Līdz ar to iesniedzējtiesa apturēja tiesvedību un saistībā ar Preču zīmju direktīvas 3. pantu uzdeva Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai preču zīmju iestādei pēc tam, kad tā ir veikusi visu nozīmīgo faktu un apstākļu pārbaudi par absolūto atteikuma pamatojumu, tās pagaidu un galīgajā lēmumā ir jānorāda tās secinājumi atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tiek lūgta preču zīmes aizsardzība?

2) Vai nozīmīgie fakti un apstākļi, ko ņem vērā tiesa prasības par preču zīmju iestādes lēmumu gadījumā, var būt atšķirīgi, ievērojot laikposmu, kas pagājis starp abu lēmumu pieņemšanas brīžiem, vai arī šai tiesai ir jāņem vērā tikai tādi fakti un apstākļi, kas bija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu?

3) Vai Eiropas Kopienu Tiesas sniegtā interpretācija spriedumā lietā *Postkantoor* pieļauj, ka valsts tiesību akti par tiesas jurisdikciju tiek interpretēti tā, ka tie liedz tiesai ņemt vērā jebkādas nozīmīgo faktu vai apstākļu izmaiņas vai lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi?"

34. *BBM*, Vācijas valdība un Komisija ir iesnieguši rakstveida apsvērumus. Nav izteikts lūgums noturēt tiesas sēdi, un tā nav noturēta.

Par pirmo jautājumu

35. Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Preču zīmju direktīvas 3. pantā ir prasīts, ka lēmumā [24], ar kuru, pamatojoties uz absolūto atteikuma pamatojumu, preču zīmju iestāde atsaka preču zīmes reģistrāciju, ir jānorāda secinājumi atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, kuriem ir lūgta aizsardzība.

24 — Pirmā jautājuma redakcija ietver jēdzienus "pagaidu lēmums" un "galīgais lēmums", ar ko atsaka reģistrāciju, kas atspoguļo procedūru, ko izmanto *BBM*. Tomēr dažādās dalībvalstīs procedūras ir atšķirīgas, un Tiesas noteiktie vispārīgie principi procedūrām, kas ir jāpamato ar valsts preču zīmju iestādes vienotas pakāpes lēmumu, ir jāpiemēro vienādi.

36. *BBM* apsver, ka uz pirmo jautājumu ir jāatbild noliedzoši, turpretim Vācijas valdībai ir pretējs viedoklis. Komisijas nostāja ir niansētāka, bet kopumā atbilst *BBM* [apsvērumiem].

37. Vācijas valdība pamatojas uz spriedumā lietā *Postkantoor* [25] teikto, proti, ka, pirmkārt, tā kā preču zīmju reģistrācija vienmēr tiek lūgta attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir minēti reģistrācijas pieteikumā, jautājums par to, vai reģistrāciju var atteikt, balstoties uz vienu no absolūtajiem atteikuma pamatojumiem, kas norādīti [Preču zīmju direktīvas] 3. pantā, ir jāizvērtē, ņemot vērā faktus, kas saistīti ar šīm precēm un pakalpojumiem [26], un, otrkārt, ja preču zīmes reģistrācija tiek lūgta attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem, pārbaude ir jāveic attiecībā uz katru no šīm precēm un pakalpojumiem un rezultātā var rasties atšķirīgi secinājumi attiecībā uz katru konkrēto preci vai pakalpojumu [27]. Tā turklāt pamatojas uz [Preču zīmju] direktīvas 13. pantu, kurā ir paredzēts, ka, ja viens no reģistrācijas atteikuma pamatojumiem preču zīmes reģistrācijas atteikumam, atcelšanai vai spēkā neesamībai pastāv tikai attiecībā uz dažām precēm vai pakalpojumiem, saistībā ar ko šī preču zīme ir tikusi pieteikta vai reģistrēta, reģistrācijas atteikums, atcelšana vai spēkā neesamība attiecas tikai uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

38. Pilnīgi piekrītu, ka, ja preču zīmes reģistrācija tiek lūgta attiecībā uz dažādām precēm un pakalpojumiem, *pārbaude* ir jāveic attiecībā uz katru no šīm precēm un pakalpojumiem. Kā citādi preču zīmju iestāde var noteikt, attiecībā uz kurām precēm un pakalpojumiem preču zīmi var reģistrēt, un tādējādi tikt ievērots Preču zīmju direktīvas 13. pants? Vispārīgi runājot, šāda rīcība izriet no prasības, ka "pārbaudei, ko veic [preču zīmju iestāde], ir jābūt stingrai un pilnīgai, lai izvairītos no tā, ka preču zīmes reģistrē nepamatoti" [28].

39. Tomēr neuzskatu, ka no tā izriet, ka *lēmumā* par preču zīmes reģistrācijas atteikumu, kas preču zīmju iestādei ir jāpieņem sakarā ar absolūto atteikuma pamatojumu, noteikti ir jānorāda secinājumi atsevišķi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem. Ja reģistrācija tiek atteikta uz šī pamata attiecībā uz visu preču vai pakalpojumu grupu vai kategoriju, pietiek ar to, ka lēmumā — vai tas ir pagaidu vai galīgais lēmums — ir atbilstoši norādīts un paskaidrots, kāpēc grupa vai kategorija kā tāda nevar tikt reģistrēta.

40. Komisija pareizi norāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jābūt tiesībām juridiski

25 — Minēts 20. zemsvītras piezīmē.

26 — Spriedums lietā *Postkantoor*, 31. un turpmākie punkti.

27 — Turpat, 73. punkts.

28 — 2003. gada 6. maija spriedums lietā C-104/01 *Libertel* (*Recueil*, I-3793. lpp.,59. punkts).

pārbaudīt visus valsts iestāžu lēmumus, ar kuriem tiek atteikta tiesību, kas ir atzītas Kopienu tiesībās, izmantošana. Tiesību efektīvai aizsardzībai ir jāattiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma tiesiskumu. Tas nozīmē, ka kopumā tiesa, kura izskata lietu, var pieprasīt kompetentajai iestādei paziņot tās pamatojumu [29]. Tāpēc valsts preču zīmju iestādei ir pienākums sniegt pamatojumu lēmumam par preču zīmes reģistrācijas atteikumu. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, ko Tiesa piemēro arī preču zīmju jomā, pamatojumam ir skaidri un neapšaubāmi jāparāda iestādes, kura pieņēmusi konkrēto [tiesību] aktu, argumentācija tādā veidā, kas ļauj visām ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā pasākuma attaisnojumu un Tiesai veikt kontroli. Tomēr netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi nozīmīgie tiesību un faktu elementi, jo jautājums par to, vai tas ir pietiekams, ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai strīdīgā [tiesību] akta redakciju, bet arī apstākļus un visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jautājumu [30].

41. Tāpēc valsts preču zīmju iestādei nav jāsniedz pamatojums reģistrācijas atteikumam attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi. Lai gan iestādei ir pienākums sniegt pamatojumus par visām attiecīgajām precēm un pakalpojumiem, tomēr, ja tā uzskata, ka šie apsvērumi attiecas uz visām precēm un pakalpojumiem konkrētajā grupā kopā, šī iestāde principā var izmantot vispārēju vērtējumu. No praktiskā viedokļa ne vienmēr ir lietderīgi sniegt atsevišķu pamatojumu par katru atsevišķo preci vai pakalpojumu.

42. Šādai pieejai ir priekšrocība, ko nav iespējams novērtēt par augstu, jo to var realizēt praksē. *BBM* norāda, ka Beniluksa valstīs ik gadu tiek iesniegti 35 000 preču zīmju pieteikumu, kas lielākoties attiecas uz vairākām preču un pakalpojumu klasēm un kuros lielākoties šo klašu ietvaros ir uzskaitīts liels skaits preču un pakalpojumu, attiecībā uz kuriem šī reģistrācija ir lūgta [31]. Vienīgā pārbaudes metode, ko preču zīmju iestāde var realizēt praksē, ir vispirms pārgrupēt norādītās preces un pakalpojumus, ņemot vērā būtiskākās preces un pakalpojumus. Tādējādi attiecīgai sabiedrības daļai jākļūst viegli saskatāmai sagrupēto preču un pakalpojumu dabiskajai saiknei [32]. Svarīgi ir tas, ka iestāde savā lēmumā skaidri norāda apsvērumus, kāpēc attiecībā uz šo preču un pakalpojumu kategoriju pastāv absolūtais atteikuma pamatojums. Kad preču zīmju iestāde pieteicējam nosūta savu (pagaidu vai galīgo) lēmumu, pieteicējam, ja viņš vēlas, jānorāda, kāpēc, un jāpierāda, kādā veidā

29 — 1987. gada 15. oktobra spriedums lietā 222/86 *Heylens* (*Recueil*, 4097. lpp., 14. un 15. punkts).

30 — 2004. gada 21. oktobra spriedums lietā C-447/02 P *KWS Saat*/ITSB (Krājums, I-10107. lpp., 65. punkts).

31 — Jāatgādina, ka Nicas klasifikācijā ietvertas 45 klases, kas attiecas uz apmēram 11 000 atsevišķām precēm un pakalpojumiem.

32 — Šī sagrupēšana, visticamāk, izriet no preču zīmes pieteikumā izmantotās kategorijas, kas savukārt ir balstīta uz Nicas klasifikāciju.

atteikuma pamatojums nevar būt piemērojams attiecībā uz noteiktām konkrētām precēm, kas ir norādītas starp precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem preču zīme ir pieteikta [33]. Tas ļautu veikt efektīvu tiesas kontroli attiecībā uz lēmumiem, kas ir saistīti ar šīm precēm un pakalpojumiem.

43. Šajā lietā reģistrācijas pieteikums attiecās uz trīs klašu precēm un divu klašu pakalpojumiem. Tas bija saprotams tādējādi, ka reģistrācija tiek lūgta 32 preču veidiem un 13 pakalpojumu veidiem [34]. *BBM* nosprieda, ka sakarā ar absolūto atteikuma pamatojumu, preču zīmi nevar reģistrēt attiecībā ne uz vienu no šīm preču vai pakalpojumu klasēm. Protams, lēmumā attiecībā uz katru klasi ir skaidri jānorāda atsevišķi iemesli, kādēļ tas uzskata, ka šis absolūtais atteikuma pamatojums ir piemērojams preču un/vai pakalpojumu kopumam klasē, attiecībā uz kuru ir lūgta preču zīmes reģistrācija. Tomēr šķiet, ka būtu acīmredzami nesamērīgi, ja Kopienu tiesības valsts preču zīmju iestādēm šādos gadījumos tiktu prasīts norādīt reģistrācijas atteikuma pamatojumu attiecībā uz katru preci un pakalpojumu.

44. Tāpēc, atbildot uz pirmo uzdoto jautājumu, secinu, ka preču zīmju iestādei, kas atsaka preču zīmes reģistrāciju, tās lēmumā nav atsevišķi jānorāda secinājumi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir lūgta preču zīmes aizsardzība. Pietiek ar to, ka lēmumā tiek norādīts reģistrācijas atteikuma iemesls preču un pakalpojumu kategorijai, kurā ietilpst attiecīgās preces un pakalpojumi.

Par otro jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu

45. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Preču zīmju direktīvas 3. pants ir jāsaprot tādējādi, ka tiesai, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu par preču zīmes reģistrācijas atteikumu, ir jāņem vērā tikai tie fakti un apstākļi, kas bija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu, vai arī, ka šī panta [noteikumi] atļauj šai tiesai ņemt vērā faktus un apstākļus, kas ir radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas. Ar trešā jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai ar Preču

33 — Detalizēta procedūra, protams, ir atkarīga no valsts tiesību normām.

34 — Atkarībā no tā, kā dažādās permutācijas tiek aprēķinātas.

zīmju direktīvas 3. pantu ir saderīgas tādas valsts tiesību normas, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu, ņemt vērā jebkādas nozīmīgo faktu vai apstākļu izmaiņas.

46. Šie divi jautājumi, šķiet, ir tās pašas monētas divas puses. No vienas puses, tiek jautāts, vai, ņemot vērā 3. pantu, izskatītāja tiesa *drīkst* ņemt vērā faktus vai apstākļus, kas ir radušies vēlāk. No otras puses, tiek jautāts, vai, ņemot vērā šo pantu, valsts tiesību akti izskatītājai tiesai *var liegt* ņemt vērā faktus vai apstākļus, kas radušies vēlāk. Tāpēc ierosinu tos izvērtēt kopā.

47. *BBM* uzskata, ka abi jautājumi ir nepieņemami, jo no iesniedzējtiesas lēmuma nekādi neizrietot, ka šādas "izmaiņas" "nozīmīgajos faktos un apstākļos" patiešām ir notikušas.

48. No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka "izmaiņas", par kurām valsts tiesa ir formulējusi savu jautājumu, ir preču zīmju iestādes, kuras lēmums tiek pārskatīts, no vienas puses, un tiesas, kas izskata prasību par šo lēmumu, no otras puses, viedokļu atšķirības.

49. Manuprāt, nav acīmredzams, ka šādas atšķirības var tikt uzskatītas par izmaiņām nozīmīgajos "faktos un apstākļos". Tā kā "viedoklis" izriet no juridisko kritēriju piemērošanas konkrētiem (nemainīgiem) faktiem, tas, protams, ir tiesību jautājums. Turklāt lietas *Poskantoor* sprieduma punkti, kuros, šķiet, ir precizēts jautājums, skaidri norāda uz "faktiem" šī jēdziena parastā izpratnē [35]. Tomēr jautājumi ir uzdoti vispārīgi, un uzskatu, ka uz tiem ir iespējams atbildēt vispārīgi.

50. Katrā ziņā nešķiet, ka jautājumi ir uzskatāmi par nepieņemamiem, pamatojoties uz to, ka viens pamata prāvas dalībnieks uzskata, ka tie ir balstīti uz iesniedzējtiesas kļūdainiem pieņēmumiem. Principā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru [36] tikai valsts tiesām, kas iztiesā prāvu un kurām būs jāuzņemas atbildība par juridisko lēmumu, ir jāizlemj, ņemot vērā katras lietas īpatnības, cik nepieciešams ir prejudiciālais nolēmums šīs tiesas sprieduma pieņemšanā un cik piemēroti ir Tiesai uzdotie jautājumi [37].

35 — Skat. 20.–37. punktu.

36 — Attiecībā uz šo vispārējo noteikumu pastāv zināmi izņēmumi, tomēr *BBM* nevienu no tiem nav norādījis.

37 — Skat., piemēram, 1993. gada 27. oktobra spriedumu lietā C-127/92 *Enderby* (*Recueil*, I-5535. lpp., 10. punkts).

51. Pakārtoti, *BBM* iebilst arī pret to, ka Preču zīmju direktīvas 3. pants nesniedz atbildi uz otro jautājumu. Tiesas spriedums lietā *Postkantoor*, kas mudināja uzdot šos jautājumus, ir 3. panta interpretācija.

52. Vācijas valdība norāda, ka [Direktīvas] 3. panta 3. punkta otrais teikums apstiprina, ka Direktīvā nav noteikti izsmeļoši noteikumi par preču zīmju iestāžu lēmumu tiesas kontroles apjomu. Tāpēc to, vai drīkst ņemt vērā vai ir jāņem vērā apstākļi vai fakti, kas ir radušies vai ir atklāti tikai pēc [apzīmējuma] reģistrēšanas, nosaka valsts tiesību akti.

53. Kā norāda Komisija, spriedumā lietā *Postkantoor* Tiesa ir uzsvērusi, ka kompetentajai iestādei ir jāņem vērā visi nozīmīgie fakti un apstākļi, kas pastāvēja pirms galīgā lēmuma par preču zīmes reģistrācijas pieteikumu pieņemšanas [38]. Tiesai, kas izskata prasību par šādu lēmumu, "savas kompetences, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, ietvaros arī ir jāņem vērā visi nozīmīgie fakti un apstākļi" [39]. Šādās prāvās valsts tiesai ir jākontrolē preču zīmju iestāžu attiecīgā lēmuma tiesiskums. Tomēr šo lēmumu (pats par sevi saprotams) var pieņemt, tikai ņemot vērā faktus, kuri bija zināmi [lēmuma pieņemšanas] brīdī. Tāpēc, manuprāt, pilnībā ir pieņemams, ka valsts tiesību sistēma aizliedz tiesai atcelt lēmumu, pamatojoties uz tādiem faktiem, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas. Šī prakse patiešām atbilst daudzu tiesu institūciju praksei, veicot tiesas kontroli attiecībā uz lēmumu. Šis princips ir atzīts arī Kopienu tiesībās [40].

54. Turklāt par atsevišķu konkrētu Kopienas preču zīmju iestāžu lēmumu tiesas kontroli [41] Tiesa nesen ir atdzinusi, ka "Pirmās instances tiesa pārsūdzēto lēmumu var atcelt vai grozīt tikai tad, ja [šī lēmuma] pieņemšanas brīdī [ir pastāvējis kāds] no [likumā noteiktajiem] atcelšanas vai grozīšanas pamatiem[,] [bet] nevar šo lēmumu atcelt vai grozīt kāda iemesla dēļ, kas iestājies pēc tā pieņemšanas brīža" [42].

38 — Sprieduma 35. punkts.

39 — Sprieduma 36. punkts.

40 — Skat., piemēram, 1996. gada 26. septembra spriedumu lietā C-241/94 Francija/Komisija (*Recueil*, I-4551. lpp., 33. punkts).

41 — Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi).

42 — 2006. gada 11. maija spriedums lietā C-416/04 P *Sunrider*/ITSB (Krājums, I-4237. lpp., 55. punkts).

55. Tāpēc secinu, ka uz otro uzdoto jautājumu un trešā jautājuma pirmo daļu ir jāatbild tādējādi, ka, pirmkārt, valsts tiesību akti nosaka, vai tiesa, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu par preču zīmes reģistrācijas atteikumu, drīkst ņemt vērā faktus un apstākļus, kas nebija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu, un ka, otrkārt, ar Preču zīmju direktīvas 3. pantu ir saderīgas tādas valsts tiesību normas, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par šādu lēmumu, ņemt vērā šādus faktus vai apstākļus.

Par trešā jautājuma otro daļu

56. Ar trešā jautājuma otro daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai ar Preču zīmju direktīvas 3. pantu ir saderīgas tādas valsts tiesību normas, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi.

57. *BBM* apgalvo, ka tiktāl, ciktāl jautājums attiecas uz tiesas, kas izskata prasību, jurisdikciju lemt par preču zīmes atšķirtspēju "attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi", atbilde ir sniegta kontekstā ar pirmo jautājumu. Jautājumam nav pamata tiktāl, ciktāl tas norāda uz pretrunām starp Tiesas spriedumu lietā *Postkantoor* un "valsts tiesiskā regulējuma par tiesas jurisdikciju" interpretāciju. Spriedumā lietā *Postkantoor* Tiesa ir skaidri norādījusi, ka tiesas, kas izskata prasību, jurisdikcija ir īstenojama "[tās] kompetences, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, ietvaros". Tāpēc valsts tiesību aktos var paredzēt valsts tiesu jurisdikcijas robežas.

58. Vācijas valdība norāda pretēji, ka ar valsts tiesību normām nevar ierobežot tiesas, kas izskata prasību, pilnvaras izvērtēt atšķirtspēju attiecībā uz atsevišķām precēm un pakalpojumiem. Spriedumā lietā *Postkantoor* Tiesa Preču zīmju direktīvu ir interpretējusi tādējādi, ka tā valsts preču zīmju iestādēm lēmumu pieņemšanai sniedz obligātas norādes. Tiesai, kas saskaņā ar valsts normām var pārbaudīt tikai lēmuma tiesiskumu, ir jāpārbauda, vai šīs obligātās norādes ir piemērotas, un tāpēc principā tā drīkst lemt un tai ir jālemj par katru klasi atsevišķi.

59. Komisija sākotnēji atsaucas uz *Cour de justice Benelux* lēmumu lietā *Vlaamse Toeristenbond*[43]. Tā norāda, ka viena no faktiskajām atšķirībām starp minēto lietu un šo

43 — Minēts 9. zemsvītras piezīmē. Skat. iepriekš 16.–22. punktu.

lietu ir tāda, ka *Vlaamse Toeristenbond* bija lūdzis reģistrēt konkrētas *pilnas klases* Nicas nolīguma izpratnē. Savukārt šajā lietā *MT&C* ir lūgusi reģistrēt noteiktas, bet ne visas preces un pakalpojumus vairākās klasēs.

60. Turklāt Komisija izvērtē argumentus par un pret viedokli par to, ka Preču zīmju direktīvas 3. pants nepieļauj valsts noteikumus, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi. Tā secina, ka 3. pants pieļauj šādus noteikumus, pamatojoties uz to, ka Preču zīmju direktīva principā dalībvalstīm piešķir plašu rīcības brīvību, izstrādājot procedūras preču zīmju jomā. Komisija turklāt norāda, ka saskaņā ar Beniluksa valstu procedūru, ja pieteikuma iesniedzējs ir paziņojis *BBM* par savu vēlmi reģistrēt mazāk preču un/vai pakalpojumu, nekā ir lūgts pamata pieteikumā, šķiet, ka *BBM* ir jāpārbauda šis lūgums un tad tiesā, kas izskata prasību par reģistrācijas atteikumu, pieteicējs var lūgt daļēju reģistrāciju. Tātad Komisija uzskata, ka no praktiskā viedokļa Beniluksa valstu tiesības atbilst direktīvas 13. pantam.

61. Piekrītu šādai nostājai.

62. No Preču zīmju direktīvas trešā apsvēruma acīmredzami izriet, ka tās mērķis nav panākt [tiesību aktu] visaptverošu tuvināšanu. Saskaņā ar piekto apsvērumu "dalībvalstis ir arī tiesīgas noteikt procesuālos noteikumus attiecībā uz [..] preču zīmju reģistrāciju". Tas, ka valsts sistēma atļauj veikt daļēju reģistrāciju (tādā nozīmē, ka pieteikto preču zīmi reģistrē, bet tikai attiecībā uz dažām attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem) ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs savā pieteikumā preču zīmju iestādei pakārtoti pilnai reģistrācijai norāda šādu [lūgumu], atbilst šai brīvībai.

63. Šī brīvība ir tikai piemērs Tiesas noteiktajam vispārīgajam principam, ka, "nepastāvot Kopienu tiesiskajam regulējumam, katras dalībvalsts tiesību sistēmas ziņā ir noteikt tiesvedības procesuālos noteikumus, kam jānodrošina tiesību, kuras tiesību subjektiem piešķir Kopienu tiesības, aizsardzība" [44] (protams, ņemot vērā, ka tiek ievērots vienlīdzības un efektivitātes princips). Spriedumā lietā *Postkantoor* Tiesa, it īpaši saistībā ar preču zīmēm, ir norādījusi, ka "tiesai, kas izskata prasību par lēmumu par preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ir jāņem vērā arī visi nozīmīgie fakti un apstākļi *savas kompeten-*

44 — 2001. gada 6. decembra spriedums lietā C-472/99 *Clean Car Autoservice* (*Recueil*, I-9687. lpp., 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

ces, kas ir definēta piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā, īstenošanas ietvaros" [45].

64. Manuprāt, valsts noteikumi, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par preču zīmju biroja lēmumu, lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi, ir pilnībā saderīgi ar šo judikatūru. Nešķiet, ka prasība pieteikuma iesniedzējam, kas vēlas saglabāt savas tiesības lūgt daļēju reģistrāciju, skaidri to norādīt savā reģistrācijas pieteikumā ir nepamatota vai nesamērīgi apgrūtinoša. Galu galā tā ir stadija, kurā pieteikuma iesniedzējs vislabāk var novērtēt savas saimnieciskās intereses (reģistrācijas pieteikums, iespējams, patiešām ir izvērtējuma posma pēdējais punkts) un, ja preču zīmes reģistrācija pilnībā tiek noraidīta, izvērtēt, vai [tā pieteikums] tiktu apmierināts, ja preču zīme tiktu reģistrēta daļēji attiecībā uz mazāku preču un pakalpojumu skaitu, vai arī izvēlēties iesniegt jaunu atšķirīgas preču zīmes pieteikumu lielākam preču un pakalpojumu skaitam.

65. Procesuālās efektivitātes intereses, šķiet, vislabāk tiktu ievērotas, arī ja jautājums par pilnu reģistrāciju vai daļēju reģistrāciju tiktu apsvērts reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī. Valsts preču zīmju iestāde noteikti ir piemērotāka institūcija šī jautājuma izvērtēšanai nekā apelācijas tiesa.

66. Komisija uzskata, ka galvenais pretarguments iepriekš minētajam viedoklim ir Preču zīmju direktīvas 13. panta redakcija, kurā paredzēts, ka reģistrācijas atteikums attiecas tikai uz tām precēm, saistībā ar kurām pastāv reģistrācijas atteikuma pamatojums.

67. Šie noteikumi tomēr ir jāinterpretē, ņemot vērā Preču zīmju direktīvas vispārējo sistēmu un it īpaši dalībvalstīm piešķirtās pilnvaras paredzēt procesuālos noteikumus. Man šķiet, ka 13. panta būtība ir pilnīgi ievērota, ja valsts tiesībās tiek garantēts, ka preču zīmju pieteikuma iesniedzēji savos pamata pieteikumos pakārtoti drīkst lūgt daļēju reģistrāciju.

68. Turklāt šī interpretācija, manuprāt, ir saderīga ar Tiesas apsvērumiem spriedumā lietā *Postkantoor*, saskaņā ar kuru, "ja preču zīmi lūdz reģistrēt attiecībā uz visu klasi [..], kompetentā iestāde atbilstoši Preču zīmju direktīvas 13. pantam var reģistrēt preču zīmi tikai attiecībā uz dažām precēm un pakalpo-

45 — Sprieduma 36. punkts; izcēlums mans.

jumiem, kas ietilpst šajā klasē [..]" [46]. Tāpēc Tiesa atsaucās uz 13. pantu kā pamatu, lai valsts preču zīmju iestādei piešķirtu šīs (diskrecionārās) pilnvaras. No tā tomēr neizriet, ka 13. pants preču zīmju iestādei uzliek pastāvīgu pienākumu visos gadījumos pēc pašas iniciatīvas veikt daļēju reģistrāciju. Pamatojoties uz to, pretrunas attiecībā uz 13. pantu nepastāv, ja valsts procesuālajās normās paredzēts, ka pieteikuma iesniedzējam, kas vēlas, lai preču zīmju iestāde attiecībā uz preču zīmi izskatītu daļēju reģistrāciju, savā pieteikumā tas ir skaidri jānorāda. Gluži pretēji, ņemot vērā attiecīgo procedūru kopumā, šādas normas uzlabo procesuālo efektivitāti un drīzāk neapgrūtina un nepadara Kopienu tiesību izmantošanu neiespējamu vai pārmērīgi sarežģītu.

69. No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka *MT&C* nav pakārtoti lūgusi daļēju reģistrāciju nedz savā sākotnējā pieteikumā *BBM*, nedz arī, apstrīdot pagaidu lēmumu *BBM*. Tādējādi *MT&C* nav izmantojusi nevienu no abām iespējām, ko piedāvā Beniluksa valstu sistēma saskaņā ar divpakāpju procesu — pagaidu un galīgo — iesniegt pakārtotu pieteikumu [preču zīmes] daļējai reģistrācijai. Šķiet, ka pakārtotais pieteikums ir iesniegts tikai iesniedzējtiesā. Neredzu nevienu pieņemamu iemeslu, kāpēc *MT&C* (vai kāds cits pieteikuma iesniedzējs) nevarētu iesniegt pakārtotu pieteikumu (kā tas ir paredzēts valsts procesuālajos noteikumos), kamēr tās pieteikumu izskata preču zīmju iestāde.

70. Tādējādi secinu, ka, ja valsts tiesa izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu par preču zīmes reģistrācijas atteikumu, valsts tiesību procesuālās normas, kas liedz šai tiesai lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi, nav pretrunā Preču zīmju direktīvas 3. pantam ar nosacījumu, ka šīs normas pieteikuma iesniedzējam dod faktisku iespēju pieteikumā preču zīmju iestādei lūgt preču zīmes daļēju reģistrāciju (proti, reģistrāciju tikai attiecībā uz noteiktām precēm un/vai pakalpojumiem, kas ietverti tā pamata pieteikumā).

46 — Sprieduma 113. punkts.

Secinājumi

71. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz Briseles *hof van beroep* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmajā direktīvā 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, nav paredzēts, ka preču zīmju iestādei, kas atsaka preču zīmes reģistrāciju, tās lēmumā atsevišķi jānorāda secinājumi attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem ir lūgta preču zīmes aizsardzība. Pietiek ar to, ka lēmumā tiek norādīts reģistrācijas atteikuma iemesls preču un pakalpojumu kategorijai;

2) saskaņā ar Direktīvu 89/104 valsts tiesību akti nosaka, vai tiesa, kas izskata prasību par preču zīmju iestādes lēmumu par preču zīmes reģistrācijas atteikumu, drīkst ņemt vērā faktus un apstākļus, kas nebija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu;

3) ar Direktīvu 89/104 ir saderīgas valsts tiesību normas, kas liedz tiesai, kas izskata prasību par šādu lēmumu, pirmkārt, ņemt vērā šādus faktus vai apstākļus, kas nebija zināmi brīdī, kad preču zīmju iestāde pieņēma savu lēmumu, un, otrkārt, lemt par preču zīmes atšķirtspēju attiecībā uz katru no precēm un pakalpojumiem atsevišķi ar nosacījumu, ka šīs normas pieteikuma iesniedzējam dod faktisku iespēju lūgt pieteikumā preču zīmju iestādei preču zīmes daļēju reģistrāciju (proti, reģistrāciju tikai attiecībā uz noteiktām precēm un/vai pakalpojumiem, kas ietverti tā pamata pieteikumā).